Виходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и кат. святъ) о 6-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 3 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламації неопечатані вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чвертъ року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чвертъ року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к.
(Поединоке число 3 кр.

Ч. 241. | Нинѣ: завтра: | Маркіяна Димитрія Вм. | Леонар. Геркулян | Недѣля 25 жовтня (6 листоп.) 1892. | Всходъ сонця 6 г 54 м.; заходъ 4 г. 33 м. Баром. 769 терм. + 11·6° + 3·2°. | Рôкъ II.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 29 вересня вôдбули ся въ Стрыю загальнѣ зборы Рускои бурсы:

Зборы вôдкрывъ голова товариства проф Дубравскій довшою промовою, въ котрôй подавъ справоздане зъ дѣяльности выдѣлу за послѣдный рôкъ адмініcтративный. По принятю справозданя того, якъ и справозданя касового за рôкъ 1891 до вѣдомости, порѣшили загальнѣ зборы, на внесене уступаючого выдѣлу, одноголосно продати реальность власности товариства пани Е. В. зъ Бережанъ за цѣну 11.000 зр. и выбрали въ тôй справѣ пп. проф Дубравского и Ив. Вахнянина своими повномочниками, надаючи имъ право и силу въ имени товариства пôдписати контрактъ купна и продажи.

На внесене о. А. Каленюка зъ Довголуки порѣшено, щобы ново выбраный выдѣлъ, одержавши цѣну продажи, приступивъ въ найкоротшôмъ часѣ до закупна або побудованя мурованого просторого дому пôдъ корѝстными условями и въ сей спосôбъ зъ хôсномъ ульокувавъ свôй коренный фондъ.

О. Юл. Федусевичъ зô Стрыя поставивъ внесене: чи бы не належало обдумати основну змѣну дотеперѣшныхъ статутôвъ Бурсы въ тôмъ напрямѣ, щобы товариство се приняло характеръ товариства постôйнои помочи науковои зъ ширшимъ, нѣжь доси, кругомъ дѣланя. — Зборы приняли одноголосно се внесене и поручили выдѣлови, щобы вôнъ щиро занявъ ся сею справою и змѣненый статутъ предложивъ надзвычайнымъ загальнымъ зборамъ, котрѣ мае скликати въ вôдповѣднôмъ часѣ.

До выдѣлу на слѣдуючій рôкъ выбрано: головою Вп. професора Дубравского, а на выдѣловыхъ: пп. о. А. Каленюка зъ Довголуки, о. Ил. Поповича зô Стрыя, о. Юл. Федусевича зô Стрыя, директора касы задатковои Ив. Мѣрчука, о. Громницкого, катихита школъ народныхъ въ Стрыю, адвоката дра Евг. Олесницкого, професорôвъ ґімназіѣ Юл Костецкого и Ив. Вахнянина. — До комісіѣ контрольнои, що мае провѣрити рахунки товариства, выбрано пп. Костецкого, о. Громницкого и о. Каленюка.

На засѣданю въ 4 жовтня уконституовавъ ся новый выдѣлъ товариства, выбравши о. А Каленюка заступникомъ головы, проф. Федусевича скарбникомъ, Ив. Вахнянина секретаремъ а Юл. Костецкого бібліотекаремъ учебникôвъ бурсовыхъ. На тôмъ засѣданю выдѣлъ удѣливъ додатково 12-ту зъ черги запомогу стіпендійну 25 зр. рôчно Ив. Воробцеви, ученикови IV ґімназ. клясы. До комісіѣ, що мае занятись выготовленемъ нового статута, выбравъ выдѣлъ пп. дра Олесницкого, Костецкого и Вахнянина.

Справы краевѣ.

(Конференція въ справѣ прилученя обшарôвъ двôрскихъ до звязи громадскои). Ще на весняной сесіи соймовôй с. р. поставивъ посолъ Поточекъ внесене о прилучене двôрскихъ обшарôвъ до звязи громадскои. Комісія громадска, котрôй передано се внесене до полагодженя, предложила Соймови справоздане, въ котрôмъ мѣжь иншими сказано, що удержане институціѣ двôрскихъ обшарôвъ въ р. 1866 було конче потрѣбне — однакъ потреба тая може устати, коли просвѣта въ громадѣ о стôлько пôднесе ся, щобы могла оцѣнити вартôсть интеліґенціѣ и користати зъ радъ та указокъ обшару двôрского, прилученого до звязи громадскои. Чи вже така пора надôйшла, о тôмъ годѣ навгадъ судити, а комісія не мала достаточныхъ доказôвъ, щобъ дôйти до пересвѣдченя, що внесене посла Поточка то бажане населеня сельского. Въ тôй справѣ треба ще розслѣдôвъ.

Вôдтакъ высказала комісія гадку, що коли бы на теперь прилучене двôрскихъ обшарôвъ до громадъ показало ся невôдповѣднымъ, то може бы треба для помалѣйшого полагодженя тои справы сотворити орґанізмы громадскѣ, обôймаючѣ по кôлька теперѣшныхъ громадъ и по кôлька обшарôвъ двôрскихъ, въ котрыхъ бы обшаръ двôрскій мавъ взглядно рôвнѣ тягары зъ громадами и не тративъ при тôмъ своеѣ індівідуальности публичнои.

То суть справы, сягаючѣ такъ глубоко въ політичнѣ и економічнѣ вôдносины краю що комісія безъ попередныхъ дослѣдôвъ не могла дати рѣшучои вôдповѣди.

Тому на внесене комісіѣ Соймъ ухваливъ внесене посла Поточка о прилучене двôрскихъ обшарôвъ до громадъ вôдступити Выдѣлови краевому и поручити ему, щобы вôнъ сю справу докладно розслѣдивъ, а результатъ зъ того зужиткувавъ при выготовлюваню реформы законодатства на селѣ, т. е. справы, котру Соймъ вже давнѣйшими ухвалами передавъ Выдѣлови краевому.

Въ тôй справѣ оногды зôбрала ся въ Выдѣлѣ краевôмъ анкета, що складала ся зъ членôвъ Выдѣлу пп. Верещиньского, Романовича и Савчака, а крôмъ нихъ дра Пілята, радника Выдѣлу Михальчевского и секретаря Пѣрожиньского. Анкета тая розважала справу реформы закона громадского и евентуального прилученя обшарôвъ двôрскихъ до громадъ.

Въ дискусіи пôднесено, що одною зъ найважнѣйшихъ аґендъ, що належить до об-

---

Золота доля.

Оповѣдане.

Зъ польского. — Маріи Родзевичѣвны.

(Дальше.)

Тутъ Альханъ пôднѣсъ захриплый голосъ и заспѣвавъ:

Закимъ когуты запѣють,
Я три разы впю ся,
Ажь любо!...

Павло оглянувъ ся, затремтѣвъ, якъ бы наляканый думкою, котра ему засѣяла въ головѣ, и впадаючи въ загальный тонъ забавы, вôдспѣвавъ на ту саму нуту:

А когуты уже пѣють
И зъ тебе смѣють ся,
Бось пяный.

— Павле, а видѣвъ ты Иванну въ млына? — спытавъ коваль, радъ, що звернувъ на себе увагу приятеля.

Темный румянець выбѣгъ на лице Жужѣ; прикро було ему.

— Нѣ! — вôдповѣвъ коротко.

— Ну, то добре. Очи бы тобѣ стовпомъ станули. Вѣдьма стала зъ дѣвчины. Справдѣшне гнѣздо шершенѣвъ — отой млынъ проклятый. Вчера той рудый ихъ Франекъ, що за розбôй сидѣвъ въ криміналѣ, зайшовъ до кузнѣ и правивъ про тебе страшнѣ дива. Злôсть мене напала. Я розогрѣвъ кусень старого зелѣза и якъ гримну по нѣмъ молотомъ! Дôставъ въ нôсъ искоръ, якъ табаки, ставъ клясти и втѣкъ.

— Нехай прийде и менѣ що скаже! — замѣтивъ зухвало Павло и пôднѣсъ жилавый кулакъ — дамъ я ему искоръ, що дыху не зловить.

Рогата душа авантурника, зачѣплена словомъ давного товариша, обôзвала ся по давному дикою грôзьбою. Бѣдна мати Ганна.

Альханъ затеръ руки.

— Погуляемо, ще зъ мельниками, правда, хлопцѣ?

Вôнъ оглянувъ ся за своими хлопцями, але нѣхто вже ему не вôдповѣвъ. Комната выглядала, якъ боевище.

Гостѣ лежали покотомъ, лише урльопникъ воякъ сидѣвъ ще, вôдвернувши голову до стѣны, и скляными очима дививъ ся на запорошену стелю. Прочѣ хропѣли на лавахъ, на столахъ, на земли.

— Ха-ха-ха! — засмѣявъ ся рубашно Альханъ — и дивують ся люде, чому мы надъ тою чередою старшуемо! Отъ труны, здохляки, а я готовъ ще въ друге стôлько пити. А ты, Павле, не пяный?

— Ого, менѣ ще далеко до того. Та ходѣмъ звôдси, бо душно.

— Чого душно? Зажди хвилинку!

И коваль зъ терпеливостю, гôдною лѣпшои справы, поукладавъ спячихъ рядомъ на помостѣ, уставивъ довкола нихъ фляшки и заспѣвавъ наконець похороннымъ голосомъ:

Було не дивитись, що въ чарцѣ на днѣ,
Булибъ не лежали носомъ до земли!

— Ходи, Иполитъ — принукувавъ Жужель, котрого вже вôдраза брала.

Вийшли. Въ коршмѣ вже спали; лоѣвка догаряла въ лѣхтарни та освѣтлювала нѣбы сѣни. Уставили драбину. Альханъ зачавъ перший злазити въ низъ.

— Злетишь на лобъ! — остерѣгавъ Павло, бо бачивъ, що ноги товариша непевнѣ себе и руки тремтять.

— Ого! злечу? справдѣ? Чи то менѣ першина? Мы зъ тою драбинкою..

И замовкъ, бо въ тôй хвили усунувъ ся, втративъ рôвновагу и поваливъ ся, тяжко бючи обцасами по щебляхъ. На долѣ постогнавъ хвилину, потермосивъ ся, заклявъ, вкôнци до ухъ Павла долетѣла хриплива импровізована пѣсня:

Драбинко мила,
Щожь ты зробила
Зъ моихъ костей?
Абербухъ чорный
У скринку згорне
Своихъ гостей.

Вкôнци вийшли на улицю. Холодъ отверезивъ ихъ; стали розмавляти та пôддержувати себе взаимно.

сягу дѣланя зверхностей громадскихъ по селахъ, въ котрôй дворскій обшаръ мôгъ бы вôддать справдѣ велику прислугу, се выконуване мѣсцевои поліціѣ, що до котрои можна собѣ ще теперъ дуже богато бажати.

Отже Выдѣлъ краєвый задумує выготовити проектъ орґанізаціѣ округôвъ, обôймаючихъ по кôлька громадъ и дворскихъ обшарôвъ, щобы належно выконувати поліцію мѣсцеву. Такою орґанізацією введе ся думку злученя дворскихъ обшарôвъ зъ громадами.

Дописъ.

Зъ Солотвиньского.

(Бѣда зъ факторами).

У насъ, хвалити Бога, худоба вже приходить до здоровля; щось пару штукъ старыхъ и молодыхъ упало, та на томъ конець. Для людей часъ той бувъ дуже прикрый, бо черезъ заразу не можь було нѣ худобы нѣ сѣна продати, а ту не на одно треба. У насъ бо, якъ зъ худобы и сѣна не потягнешь, то зъ чого инчого не можь, бо у насъ цѣле господарство — худоба и сѣно. Зъ нагоды продажи сѣна, котре такъ тутешнѝ, якъ и доокличнѝ люде вывозять фѣрами що понедѣлка и четверга до Надвôрнои, пригадавъ я собѣ штуки и хитрощѣ факторôвъ, якихъ они допускають ся въ згаданыхъ дняхъ на шкоду людей

Що понедѣлка и четверга буває въ мѣстѣ пересѣчно, що найменше, 30 до 50 фѣръ зъ сѣномъ. Сейчасъ являє ся кôлька факторôвъ и нужь увивати ся коло селянъ та торгувати, хочь не самѝ для себе, але нѣбы то для другихъ. Надходять купцѣ, жиды чѣпають ся и тыхъ; напередъ вже зъ горы заповѣдають продаючимъ, що якъ дадуть вôдъ фѣры по 10 кр., то сѣно буде продане, а якъ нѣ, то вертай домôвь. Такъ дѣйстно бувало и буває; бо жиды факторы потрафлять вôдбити купця, особливо мѣского, простымъ способомъ, вмавляючи, що сѣно то, або то, есть квасне, зъ падиволосомъ (Equisetum) и. т. д. Радъ не радъ селянинъ мусить дати факторного, не безъ того, щобы щось и купуючій не давъ. Такимъ способомъ два разы въ тыждень тіи лахолатники „хитро мудро не великимъ коштомъ“ заробляють що найменше 10 зр., коли не бôльше.

А селянинъ що на тое порадить? Ба, й я одного разу вывѣзъ кôлька фѣръ сѣна, и скоробъ я бувъ не давъ по 10 кр. вôдъ фѣры, бувъ бы сѣна не продавъ. Люде жалують ся на тую факторску драчу, але до когожь тутъ удати ся о помôчь? Може бы хочь черезъ оповѣщенєвъ „Народнôй Часописи“, хотѣвъ хто въ Надвôрнôй приглянути ся тому „ґешефтови“ та увôльнити продаючихъ сѣно вôдъ факторскои драчѣ. Вже тамъ въ чôмъ иншôмъ годѣ бы було ихъ вôдогнати, бо — якъ то кажуть — выгонишь дверми, то влѣзе вôкномъ, а выкинешь вôкномъ, то влѣзе дверми.

Якось недавно пôдносилисте въ часописи, що въ нашихъ мѣстахъ въ недѣлю торги вôдбувають ся. Та оно й до нинѣ такъ дѣє ся, нѣкому й не въ головѣ зарадити тому. А то велика шкода, що такъ дѣє ся, бо скоро нашь селянинъ не пошанує свята и вôдъ церкви вôдчужає ся, то зъ того слѣдує и его моральный упадокъ. Священики хочь и поучають нарôдъ, то таки потребують до помочи и свѣтскихъ людей, котрѝ бы хотѣли разомъ зъ ними выдвигнути нарôдъ зъ тьмы и порокôвъ. (Ц. к. Намѣстництво выдало якъ разъ окружникъ до ц. к. Староствъ въ справѣ святкованя недѣлѣ и мы помѣстили его у вчерашнôмъ числѣ нашои часописи. Єсть надѣя, що теперь пôдъ симъ взглядомъ стане инакше. *Ред*).

Переглядъ політичный.

На нинѣшнôмъ засѣданю Палаты пословъ мае міністеръ фінансôвъ дръ Штайнбахъ предложити буджетъ и дати до него обширне поясненє.

Зъ недѣлѣ розпôчнуть ся въ міністерствѣ торговлѣ нарады надъ проектомъ будовы галицкихъ зелѣзниць льокальныхъ.

Ситуація на Угорщинѣ есть дуже напружена. Розходить ся о заведенє цивільныхъ вѣнчань. Кабінетови Сапаріого грозить упадокъ.

Царь принимавъ на авдієнціи шефа великого штабу ґенерального, Обручева, котрый вернувъ теперь зъ Парижа. Обручевъ мавъ зложити цареви рапортъ о замовленыхъ у Франціи карабінахъ, котрѝ мають бути доставленѝ до кôнця 1893 р.

„Московск. Вѣдом.“ радять, щобы галицкихъ еміґрантôвъ не поселяти въ полуднево захôдныхъ ґуберніяхъ, бо тамъ и такъ вже мало землѣ. Здаєсь, що еміґрантôвъ будуть высылати на Кавказъ и надъ Волгу, де вымерло богато людей зъ голоду и въ наслѣдокъ холеры.

Kreuz. Ztg. выступає остро противъ Австро-Угорщины за то, що она за мало зброить ся а замѣсть зброєня управильняє у себе валюту. Выступити противъ Россіѣ була — каже згадана ґазета — найдогôднѣйша нора тогды, коли тамъ бувъ голодъ.

Новинки.

Львôвъ дня 5 падолиста.

— **Ц. к. краєва Рада школьна** ухвалила на засѣданю дня 31 м. м. змѣнити школу въ Коростенку, въ повѣтѣ новоторскôмъ, на триклясову вôдъ 1 вересня 1893. Именувала Кароля Томчикевича нар. учителемъ въ Уйсолахъ; Марію Стецôвну мол. уч. въ Тарновѣ; Валерію Войцѣкову мол. уч. въ Тарновѣ; сталыми управителями: Михайла Мекелиту въ Звенигородѣ, Павла Ващука въ Глѣбовичахъ великихъ, Ивана Петришина у Выбранôвцѣ, Павла Домишевского въ Старôмъ селѣ, Иляріа Добряньского въ Перемышлянахъ. Признала проф. ґімназіяльному Антонови Льоркевичеви въ Станіславовѣ перший пятилѣтный додатокъ.

— **Рада мѣста Львова** затвердила на передвчерашнôмъ засѣданю зарядженє окружнои Рады школьнои щодо заведеня въ двохъ клясахъ школы выдѣловои надобовязковои науки языка руского коштомъ 80 зр. рôчно. — Дальше ухвалено затвердити заведенє т. зв. школы господарства домашного при школѣ выдѣловôй им. Сташица. Школа тая вôйшла вже въ житє и на рôкъ 1892 ухвалено на ню 1500 зр. Учити въ нѣй будуть: кухарства, праня, прасованя, господарства домашного теоретично и гіґієны. Проґраму уложено на взôръ заграничный. Крôмъ того заведена буде въ 5 народныхъ школахъ безплатна наука кухарства, а въ школѣ Єлисаветы мае бути отвореный курсъ домашного господарства, на котрый будуть мусѣли ходити дѣвчата мѣского заведеня сиротъ.

— **При листопадовôмъ аванеѣ** въ етатѣ австрійскои арміи именованѝ мѣжь иншими: въ авдиторіятѣ Ив. Сербеньскій поручникомъ авдиторомъ при 58 п. пѣх., а дръ Ант. Скислевичь лѣкаремъ полковымъ II. клясы.

— **О посаду секретаря львôвскои палаты торговельнои** и промысловои стараютъ ся кандидаты: дръ Тадей Бресевичь, адвокатъ въ Кальваріи Зебжидовской; дръ Володисл. Малачиньскій, кандидатъ нотаріяльный въ Буску; дръ Мар Цесельскій, урядникъ зелѣзниць державныхъ; Вікторинъ Райхельтъ, бувшій рогатиньскій староста; Володисл. Саноцкій, кандидатъ адвокатскій; Стан. Ольшевскій, секретарь рады повѣтовои въ Бережанахъ; Левъ Пашковскій, літератъ; дръ Игн. Чемериньскій, адвокатъ и редакторъ Prawnik-а; Людв. Патрияъ, комісарь повѣтовый у Фрайденталю на Шлеску; Іос. Вельце, дотеперѣшный віцесекретарь львôвскои палаты торговельнои.

— **Холера.** Ц. к. Намѣстництво оголосило: Тому що вôвъ двохъ недѣль не лучивъ ся въ Краковѣ жаденъ новый выпадокъ занедужаня на холеру, а всѣ хорѝ, що були послѣдными часами въ шпиталю, выздоровѣли, узнає ся Кракôвъ вôльнымъ вôдъ холеры. Однакъ заказъ

— Павле, ты ще не закохавъ ся въ Маринцѣ? — спытавъ Альханъ весело.

— Я? Я ще ѣй и не придививъ ся.

— А въ мѣсточку говорять, що Семенъ годує тебе собѣ на зятя.

— Чому то въ мѣстѣ не говорять о тôй ихъ приязни... зъ Оленкою? — вôдповѣвъ насмѣшковато Жужель.

— Етъ, стара історія! Якъ бы ты хотѣвъ, то я бы єѣ высватавъ за тебе.

— Ты? за мене? Семенову Маринку? Я своихъ гропей не выдаю на заповѣди въ чужими любками. Тобѣ здає ся, що менѣ така дѣвчина въ голову влѣзе. Нѣколи! Я того камѣня пôдъ ногами стрѣтивъ стôлько на свѣтѣ, а жаднои теперь не тямлю. А они були далеко гарнѣйшѝ, якъ твоя Маринка! Бо и що вы въ нѣй бачите? Чорна, якъ Африканцѣ, що я ихъ видѣвъ за горами въ Италіи

— Етъ, що ты знаешь? Поклони ся Маринцѣ вôдъ мене и скажи, що завтра вечеромъ я буду въ орґаніста.

— Вертаешь до дому?

— Треба вертати. Допустъ божій! Кантичка певно жде, тай молить ся до святого Антона за своимъ чоловѣкомъ, що десь подѣвъ ся.

Станули у дверей. И справдѣ, вѣрна жѣнка вийшла сама на стрѣчу. Коваль привитавъ ся зъ нею дуже любо:

— Здорова була, серденько, душко. Ходи, най тебе обôйму!

— Дежь ты такъ довго баривъ ся, Гипку? Исусе, а я такъ уже лякала ся!

— Я прапювавъ, жѣночко, працювавъ. Вôдносивъ роботу, ходивъ по замовы. Дуже втомивъ ся я.

— А хто се зъ тобою? — спытала, побачивши Жужля, котрый дискретно стоявъ оподалѣкъ и слухавъ тои розмовы подружя.

— А то попросивъ я кума Якова, римаря, для охоты. Добранôчь, куме, добранôчь.

— Добранôчь! — заворкотѣвъ Павло на вôдходѣ.

Почувъ ще повôльный, лагôдный голосъ Оленки:

— Гипку, чому вôдъ тебе такъ чути горѣвку?

— То такъ зъ вѣтру, любко, зъ вѣтру! — втихомирювавъ жѣнку дотепный мужь, входячи до дому.

Жужель засмѣявъ ся зъ того и вертавъ также до дому. Вихоръ вивъ страшный, морозный, — а ему вторувало озеро, що борыкало ся зъ силою зимы, котра надходила, несучи пута и кайданы зъ леду. Въ тôмъ фантастичнôмъ елементѣ чути було вôдразу до неволѣ, бунтъ и борбу; часомъ добувавъ ся зойкъ зъ дна озера, а вôдъ него дрожала вся поверхня.

Мимо морозу Павло станувъ надъ берегомъ и довго приглядавъ ся мовчки збурханымъ филямъ.

— Ой дармо ты мечешь ся, дармо! — вымовивъ вкôнци та махнувъ головою. — Спутає тебе тая сила, закує и въ неволю возьме. Будуть тебе люде доптати, ты синя водо, а ты будешь мовчати и терпѣти. Такъ и мене закули — и я мовчу. Та я знаю, чого ты стогнешь и що въ тебе болить. Ты зъ весною зашумишь знову; а я чи выйду на волю? Менѣ вже конець!...

Въ рыбацкôй хатѣ всѣ спали. Тому, щобы нѣкого не тревожити, вôнъ пôшовъ на нôчь до стайнѣ, де конѣ и коровы Семеновѝ хрупали сѣно. Втомленый, прибитый всунувъ ся пôдъ жолобъ старого буланого коня и старавъ ся заснути.

Але за стѣною гудѣло озеро и будило его що хвилѣ; а вôдтакъ здавало ся ему, що есть на Кавказѣ пôдъ тою скалою, стрôмкою якъ стѣна, и задумує на ню драпати ся.

Драпавъ ся зъ тяжкою бѣдою, кровавивъ собѣ руки и колѣна, висѣвъ надъ пропастію, бажаючи того полотна зъ хмаръ и зôрокъ.

Вкôнци схопивъ ся пальцями, мовь кôгтями, краю скалы и вже хотѣвъ пôднятии ся на неѣ та спочати, коли щось зачорнѣло ему надъ головою. Вôнъ пôднявъ очи. На скели передъ нимъ стояла... не чарôвниця Мурфа, але збытошна, чорноока Маринка. Єѣ бѣлѝ зубы блыскали якъ перлы въ триюмфуючôмъ

вывоженя мяса, молока, сира, масла, огородовины и овочѣвъ въ мѣста, и закавъ збираня шматъ въ Краковѣ обовязуе ще чотири недѣли, числячи вôдъ 3 падолиста с. р.

— **Змѣна властителѣвъ**. Добра Городловичѣ вышній купивъ Едґаръ Задора Пашкудзкій, властитель дôбръ Городловичѣ нижній, за 86.000 зр

— **Чорна вôспа и тифъ**. У Львовѣ, якъ доносить одна польска часопись, лучивъ ся оденъ выпадокъ захорованя на чорну вôспу, дуже заразливу слабôсть. — А при ул. Лычаковскôй сѣмь осôбъ захорувало на тифъ.

— **Приватну стацію ратункову**, котра бы функціонувала въ день и въ ночи, задумують заложити львôвскій лѣкарѣ. Стація тая мае бути уряджена коштомъ иніціяторôвъ той институціѣ, а Львовяне певно повитають ѣѣ дуже радо.

— **Въ Бережанахъ** завязують ся два рускй товариства: касинове „Бесѣда“ и політичне „Народна Рада“. Близшихъ вѣстей про тй заходы ще не ма.

— **Въ селѣ Ивановцѣ** пôдъ Теребовлею, вôдбуло ся дня 6 жовтня посвячене новои мурованои церкви. Чину посвященя довершивъ о. деканъ шамбелянъ Григ. Олесницкій, а въ торжествѣ взяли участь такожъ посолъ Ольпиньскій и ц. к. староста Пивоцкій. Закимъ дôйшло до выбудованя сеи церкви, треба було побороти богато перепонъ, але громадяне зъ своимъ парохомъ о. Иневичемъ таки вспѣли загадане дѣло довести до кôнця.

— **Огнѣ.** Въ Красôвцѣ въ повѣтѣ тернопôльскôмъ погорѣли Параньжа Звиоръ, Стефанъ и Петро Пастухъ. Будынки ихъ не були обезпеченй, а причина огню незвана. Шкода выносить 2400 зр. — Дня 6 м. м. згорѣло въ Пациковѣ въ пов. долиньскôмъ сѣмь загородъ; шкода надъ 10.000 зр. — Въ Рокшинѣ коло Буска спалила ся загорода Ивана Яцковского зô всѣмъ добромъ; шкода 1510 зр. Огонь повставъ зъ неосторожности робôтниковъ, занятыхъ при будовѣ шпихлѣра — Въ Княжичахъ въ Перемыскôмъ зъ неосторожности дѣтей, лишеныхъ безъ надзору, выбухъ огонь и спаливъ будынки господарѣвъ Киця, Писарика, Кардаша и Помика. Шкода выносить 2602 зр. Въ огни згорѣла 10-мѣсячна дитина, донька Кухарского, зятя Киця. — Въ Хохоневѣ, въ рогатиньскôмъ, огонь наробивъ шкоды на 10.000 зр.; 33 родины безъ даху и хлѣба. — Въ Побережу, въ повѣтѣ станіславôвскôмъ, шкода вôдъ огню, котрый тамъ выбухъ дня 6 м. м., выносить 6870 зр., а була обезпечена лише на 1000 зр. — Въ мѣсточку Дунаевѣ згорѣло дня 21 м. м. шѣсть загородъ; шкода необезпечена 3100 зр. — Въ Бѣлявинцяхъ, въ пов. бучацкôмъ, бувъ огонь дня 10 м. м. и наробивъ шкоды на 3200 зр.

— **Дурисвѣтъ посломъ.** Коли въ Бернѣ швайцарскôмъ вôдбувала ся лѣтомъ сего року конференція пословъ зъ всѣлякихъ парляментôвъ, бувъ тамъ вписаный на лісту такожъ репрезентантъ американьскихъ републикъ Гондурасъ и Санъ Сальвадоръ, якійсь маркізъ де Кастелльо Фолія. Незадовго потôмъ, бо 3 вересня, представивъ ся той маркізъ швайцарскôй радѣ звязковôй яко посолъ згаданыхъ републикъ. Вôнъ бувъ убраный въ чорный уніформъ вышиваный золотомъ и мавъ на головѣ звычайный трикôнчастый капелюхъ зъ бѣлыми перами. Въ розговорѣ зъ президентомъ рады сказавъ вôнъ, що вôнъ призначеный такожъ на посла для Румуніѣ и незадовго вôддасть въ Букарештѣ свои увѣрительнй письма. И дѣйстно, незадовго зробивъ такъ. Румуньске правительство однакожъ не дуже довѣряло новому послови и зачало слѣдити, хто вôнъ. Показало ся, що маркізъ и посолъ не видѣвъ нѣколи згаданыхъ републикъ американьскихъ, за то знае дуже добре парискій кримѣналъ, бо пересидѣвъ въ нѣмъ пару лѣтъ. Сими днями оголосила отже швайцарска рада звязкова, що посольство Кастелля (вôнъ называе ся властиво Катафальмо) вже скôнчило ся. Та на жаль, не можна було доручити ему декрету скидаючого его зъ посла, бо Кастелльо завчасу вынѣсъ ся зъ Берна, и сказавъ въ готелю, де мешкавъ, що ѣде въ дипльоматичнôй місіи до Лондону.

— **Вôдъ п. Ивана Сѣкорского,** господаря въ Бѣлцѣ, одержали мы письмо, въ котрôмъ вôнъ просить подати до прилюдной вѣдомости, що товариство „Днѣстеръ“ именувало его своимъ аґентомъ на одну часть повѣта перемышляньского. Панъ Сѣкорскій готовъ кождои хвилѣ служити всѣмъ, що хотять асекурувати ся, и дати потрѣбныхъ пояснень, якъ такожъ на случай потребы прибути на мѣсце. Интересованй зволять зголошувати ся пôдъ адресою: Иванъ Сѣкорскій, аґентъ асекурацийного товариства „Днѣстеръ“ въ Бѣлцѣ, почта Перемышляны.

Всячина

— **Спадаючй звѣзды**. На день 27 с. м. чи властиво на нôчь сего дня припадае, якъ що року, спадане звѣздъ цѣлыми роями. Зъ давенъ давна ломили собѣ люде головы, що то можуть бути тй спадаючй звѣзды. Правдивй звѣзды то не суть, бо звѣстно, що не одна звѣзда есть и сотки разôвъ бôльша якъ цѣла наша земля. Не суть то такожъ и такй куснѣ звѣздъ, котрй бы дѣйстно всѣ спадали на землю, бо тогды цѣла земля була бы ними засыпана. А всежь таки суть то якйсь куснѣ небесныхъ тѣлъ, що перелѣтають понадъ нашою землею. Берлиньскій звѣздарь Берберіхъ подае теперь о тыхъ спадаючихъ звѣздахъ таке пояснене:

Звѣстно загально — каже Берберіхъ — що комета, котру вôдкрывъ звѣздарь Беля въ 1826 р., вôдзначала ся насамперѣдъ тымъ, що еѣ дорога доокола сонця була дуже коротка; она потребувала всего лишь трошки больше якъ пôвсема року, щобы обôбѣчи доокола сонця; ще цѣкавѣйше зазначила ся она въ 1845 р. тымъ, що розпала ся на двѣ части, а наконець въ 1852 р. зовсѣмъ десь щезла. Бувъ часъ, коли та комета такъ близько була пôдойшла до землѣ, що люде вже побоювали ся, що она готова колись ударити собою объ землю. (Зъ того то було пôшло, що въ пятьдесяти рокахъ люде зъ великимъ страхомъ говорили про надходячій вже конець свѣта). Фактъ, що ся комета въ 1852 р. десь щезла, поясняють тымъ, що она розпадала ся дальше и на конець розпала ся на самй дрôбнй куснѣ, котрй теперь замѣсть неи кружать доокола сонця, и то суть тй свѣтячй звѣздочки, котрй перелѣтають понадъ землею и нѣбы то, якъ то на око здае ся, десь на ню спадають, вôдъ чого й назвали ихъ люде спадаючими звѣздами. Тй частинки творили зъ разу досыть густу хмару, котра зъ часомъ стала чимъ разъ бôльше ширшати и длятого мабуть доходить ажь до землѣ. Въ рокахъ 1872 и 1885 було видко въ ночи 27 падолиста величезнй роѣ тыхъ спадаючихъ звѣздъ; они перелѣтали по надъ нашою землею, якъ бы якій дощь зъ самыхъ звѣздочокъ. Коли бы згадана комета була ще и теперь, то она мусѣла бы вже була показати ся сего року; тымчасомъ замѣсть неи покажуть ся сего мѣсяця спадаючй звѣзды. Здае ся, що найгустѣйшй роѣ сихъ спадаючихъ звѣздъ покажуть ся теперь не якъ разъ 27 падолиста, але кôлька днѣвъ напередъ.

— **Чемный господарь.** Гôсть, що засидѣвъ ся въ гостиници: Пане господарь, ще передъ хвилею висѣвъ отъ тутъ мôй плащь, а теперь вже десь щезъ! — Господарь: Було ити тогды, коли ще висѣвъ!

— **По весѣлю:** Тесть: Знаешь, сынку, ты забравъ менѣ мое найлѣпше курятко зъ коша. — Зять: Шкода, що вы не задержали собѣ курятко а менѣ не дали коша!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 5 падолиста. Въ комісіи фінансовôй заявивъ міністеръ фінансôвъ, що угорске правительство веде переговоры зъ правительствомъ австрійскимъ въ справѣ знесеня льотеріѣ.

Бѣлградъ 5 падолиста. Вчера були тутъ два выпадки пôдозрѣного занедужаня. Въ Драґуевачу коло Шабца выбухла холера.

Софія 5 падолиста. Собраніе ухвалило затягнути позычку въ Ляндербанку. Дотычный законъ буде сими днями оголошеный.

Петербургъ 5 падолиста. Фабрика сукна Торнтона згорѣла зовсѣмъ; шкода выносить звышь міліонъ рублѣвъ.

Переписка Редакціѣ.

— **Вп. Дописувателеви зъ Солотвиньского:** За Вашй рады сердечно дякуемо; будемо зъ нихъ користати. Мы бы дуже радй були зъ того, кобы такъ и другй нашй Вп. Читателѣ подавали намъ свои рады и вказували на то, що було бы найкористнѣйше помѣщати въ нашôй часописи. Признаемось, що намъ годѣ змѣркувати, що для загалу читателѣвъ есть найлѣпше, найкористнѣйше и найвôдповѣднѣйше и длятого принялибъ мы всяку раду пôдъ тымъ взглядомъ зъ подякою. Що до части господарскои, котра мала давнѣйше стале мѣсце въ нашôй часописи, то сего року задля браку вôдповѣдныхъ силъ годѣ намъ було еѣ увзглядняти, але маемо надѣю, що коли ще не сего року, то бодай зъ новымъ рокомъ зачнемо знову замѣщати науки господарскй. — **Вп. Т. Том. въ Ков.:** Жаданй числа Вамъ вышлемо; о допись просимо.

усмѣху; она сягнула рукою до запаски, взяла жменю зôрокъ и кинула ихъ ему на груди и въ лице.

Страшнй зорѣ! Они палили ему очи, въѣдали ся въ тѣло; вôнъ почувъ тяжкій, пекучій бôль... пустивъ руки и падавъ, падавъ въ бездонну пропасть, осмаленый, спаленый, напôвъ мертвый, ажъ ударивъ ся головою о зрубъ скелѣ и — збудивъ ся.

Лежавъ пôдъ жолобомъ у стайни, промерзлый, а кôнь горячимъ вôддыхомъ огрѣвавъ ему лице.

Коли опамятавъ ся, зарывъ ся въ сѣно — и чути було, якъ шепнувъ:

— А проклята! Бодай я бувъ на свѣтъ не родивъ ся!

Потôмъ у стайни було вже зовсѣмъ тихо!

На другий день озеро вже не борыкало ся зъ вихромъ. Стояло тихо и покôрно, вкрыте тоненькою плытою леду. День бувъ зъ приморозкомъ, ясный — земля ствердла, дахи побѣлѣли, а на деревахъ иней блестѣвъ противъ блѣдого сонця. Люде надѣли кожухи, тупали ногами та маркотно спозырали на зловѣщй сивй хмары, що пôднимались на краю виднокруга. Кождый хову́въ нôсъ въ шаль, хухавъ въ долонѣ и радъ що хвилѣ забѣгавъ до комнаты.

Лише Жужель у своѣй полотнянцѣ вôдъ досвѣта сидѣвъ пôдъ шопою на перевернenôмъ човнѣ, мовь на кони, затыкавъ шпары клочемъ, прибивавъ молоткомъ, заливавъ смолою и свиставъ. Нѣ хвилины не спочивавъ; обдертый, напôвъ нагий, синий вôдъ зимна, спѣвавъ собѣ та выбивавъ тактъ молоткомъ, — не зважавъ нѣ на що, мовь бы его загрѣвавъ марный промѣнь сонця, котрый шпарою заглядавъ до него та милосердивъ ся надъ тою веселою бѣдою.

— То менѣ хлопець! — говоривъ Семенъ до себе, переходячи. — Дай менѣ, Боже, бôльше такихъ дармоѣдôвъ. Выкопавъ я собѣ перлу.

А парôбки, що снували ся коло оборы, лише здвигали плечима.

— Дурень! — казали мѣжь собою — господарь не дасть ему доброго слова. На що морити себе такою працею?

А стара Парашка дивила ся на него, черезъ вôконце кухнѣ и зôтхала. Любила Павла, бо вôнъ ѣй радо рубавъ дрова, носивъ воду, а на страву не нарѣкавъ нѣколи.

— Бѣдачиско, нещасный! Гôрше сироты гôрше хробака! А яке то терпеливе и добре! Морозъ за душу хапае, а вôнъ, бачь, ще й спѣвае собѣ....

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.